

РЕШЕНИЕ

№ 23209

гр. София, 05.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12724** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, във вр. с чл. 70, ал. 1 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. А., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН], по настоящем в Помещение от затворен тип (ПЗТ) - Б. към РПЦ - С. на ДАБ при МС [населено място], [улица], срещу Решение № УПХ 34/19.11.2024 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 и във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от Закона за убежището и бежанците, е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че Решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон и че интервюиращия орган не е бил компетентен да се произнесе по молбата му за предоставяне на международна закрила. Предвид изложеното се иска да се отмени оспореното Решение № УПХ 34/19.П.2024 г. на Интервюиращ орган към ДАБ при МС и преписката да се върне на административния орган с указания за разглеждане на молбата в производство по общия ред.

В съдебно заседание жалбоподателят М. А. А. чрез адв. М. Н. – редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Т.. Адвокат Т. иска съдът да отмени обжалваното решение по съображения, изложени в жалбата. Счита, че от приложения по делото класифициран том от

ДАНС не се установява заплаха за националната сигурност. Моли да се вземат предвид изложените в жалбата съображения относно незаконосъобразността на обжалвания административен акт.

Ответникът Интервюиращ орган при ДАБ – В. И. – редовно призован, се представлява от юрк.П.. Юрисконсулт П. счита, че решението е правилно и законосъобразно. Интервюиращият орган е спазил срока от 14 дни от регистрацията на чужденеца, както е взел предвид и становището на ДАНС, но не е отразил детайли, тъй като е класифицирана информация. Счита, че жалбата е неоснователна и моли съдът да я отхвърли.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба входящ № 2119/05.06.2023 на РПЦ - Х., кандидатът е регистриран като М. А. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН], като личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На молителят е предоставен екземпляр от покана с рег. № УП 27667/05.06.2023 г., с която надлежно е уведомен, че на 14.06.2023 г., в 10,00 ч. следва да се яви за провеждане на интервю. На определената дата, чужденецът не се явил за провеждане на интервю, за което е съставен констативен протокол с рег. № УП 27667 от 14.06.2023 г. В РПЦ-Х. не е постъпвала информация, от която да е видно, че обективни причини са попречили на искащия международна закрила да се яви за провеждане на интервю.

В хода на производството е установено, че чужденецът самоволно е напуснал РПЦ-Х. и от 12.06.2023 г. е в неизвестност, за което е изготвена докладна записка с вх. № 2365/14.06.2023 г. В законоустановения 30-дневен срок в ДАБ при МС не е постъпвала информация, от която да е видно, че обективни причини са попречили на искащия международна закрила да уведоми ДАБ при МС за промяната на адреса му.

С Решение № 13724 от 18.09.2023 г. на Заместник - Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС е прекратено производството за предоставяне на международна закрила на молителя на основание чл. 77, ал. 1 във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от Закона за убежището и бежанците. Решението е връчено неprisъствено на 01.12.2023 г. и след като не е било обжалвано в законоустановения срок е влязло в сила. Чуждият гражданин е депозирал молба с рег. № УП 27667 от 11.10.2024 г., с която моли да му бъде извършена повторна регистрация, тъй като не са спазени изискванията на чл. 77, ал. 2 от ЗУБ и са изминали повече от девет месеца от издаденото решение на зам.-председателя на Държавната агенция за бежанците при МС с което производството за предоставяне на международна закрила е било прекратено.

На 06.11.2024 г. е извършена повторна регистрация на търсещия международна закрила. Лицето е регистрирано със същите данни както в предходното производство.

С търсещия международна закрила е проведено интервю на 06.11.2024г. с цел да представи обстойно фактите и да се изяснят причините/ поради които е напуснал страната си на произход и е подал молба за закрила в Република България.

От интервюто на чужденецът става ясно, че е напуснал С. през месец април 2023 г. и нелегално преминал в Турция, където останал около двадесет дни. През месец май 2023 г., влязъл на територията на Република България, нелегално в група от тридесет и двама души. След като преминал на българска територия продължил пътя си пеша два дни в гората, след което бил качен на автомобил и след известно време бил задържан от властите. След като подал молба за закрила

в РПЦ - Х., останал в лагера около десет дни, след което отпътувал за С.. Такава била уговорката между него и трафиканта. След С. преминал в У., след това в А. и накрая стигнал до Германия. Платил седемстотин и петдесет евро на трафиканта. В Германия отишъл в лагер в близост до [населено място], в Източната част на Германия. Подал молба за закрила, след което получил отказ от властите и бил екстрадиран обратно в България.

Молителят мотивира молбата си за закрила с несигурността в С. вследствие на войната и лошото икономическо състояние на страната. Разказва, че е роден в [населено място], обл. Д. А. и е живял там до 2015 г, след което заминал за Л.. Установил се в [населено място], но през 2020 г., се върнал обратно в неговото родно място и оттам е напуснал родината си. Споделя, че района на [населено място] се намирал под контрола на редовната армия които били подкрепени от проиранските групировки и руски наемници, които се сражавали с арабските племена. Обстановката била неспокойна. Заявява, че е напуснал С. заради войната и лошото икономическо положение на страната му. Нямало работа. Споделя, че лично е бил свидетел на военни действия и сражения като разказва за сражението през 2014 г., между свободната армия, редовната армия, руснаците и всички те срещу ислямската групировка „ДАЕШ“. Твърди, че в района в който живеел се водили сражения между групировките, заявява, че лично не е виждал групировки защото когато навлезели в района на селото молителят бягал и се укривал. Изрично заявява, че не е членувал в политическа партия или организация. Споделил е, че не е имал проблеми заради религиозната си принадлежност, както и че не е имал проблеми на етническа основа. Не е бил заплашван, нито му е упражнявано физическо насилие. Подал молба за закрила в България, защото е мирна и спокойна страна и не иска да се върна в С. заради войната, не е отбил военната си служба. Когато бил в Л. през 2019 г., получил призовка в дома си за мобилизация за задължителната военна служба.

За установено било прието, че молителят е гражданин на С. и се намира извън страната си на произход. Същият е заявил, че е арабин по народност и мюсюлманин-сунит по религия, които твърдения били приети с достатъчна степен на сигурност за достоверен факт.

Протоколът от проведеното интервю е подписан от жалбоподателя, от интервюиращ орган и от присъствалия преводач, като накрая е отразено и че текстът му е проведен на разбираем за чужденеца арабски език.

В административната преписка по издаването на оспорения акт е приобщено като доказателство и Справка вх. № ЦУ-02 –41/05.11.2024 г. на Директора на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС относно С..

С Решение № УПХ 34/19.11.2024 г. на Интервюиращ орган към ДАБ при МС, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и явна неоснователност на молбата на жалбоподателя, за предоставяне на международна закрила, на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, същата е отхвърлена.

На 04.12.24 г. оспореното решение е връчено на жалбоподателя срещу подпис и с отбелязване, че е запознат с съдържанието му на език, който разбира, а жалбата му срещу него е подадена чрез органа на 11.12.24 г.

При така установената фактическа обстановка и като извърши на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и срещу годен за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима. На следващо място, тя е редовна, тъй като отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 АПК.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна поради следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентния орган, а именно Интервюиращ орган към ДАБ при МС, който съгласно чл. 70, ал. 1 ЗУБ и представената по делото Заповед № РД 05-282/13.04.2022 г. на Председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ /л. 14 по делото/ има законоустановено правомощие при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от с.з. да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. В случая е спазен срокът по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, поради което времевите граници на предметната компетентност на органа не са надхвърлени.

Същият се е произнесъл в изискуемата писмена форма, като Решение № УПХ 34/19.11.2024 г. съдържа фактически и правни основания за издаването им. В тази връзка е уместно да се отбележи, че административният орган е изложил поотделно съображения защо приема, че на жалбоподателя не следва да бъде предоставен нито статут на бежанец, нито хуманитарен статут, като е обсъдил както сочените от него данни в бежанската му история, така и обстановката в страната им на произход - С.. Обективизираните в решението мотиви са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, и дават възможност на лицето да разбере защо му се отказва международна закрила.

Съдът не констатира при издаване на оспореното решение да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От приетите по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, събрани редовно в производството пред административния орган, се установява, че производството по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано с регистрирането като чужденец по подадени от него молби за международна закрила. Същите са регистрирани в ДАБ при МС и е информиран писмено на разбираем за него език за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Спазена е и нормата на чл. 58, ал. 10 ЗУБ за изискване на писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност". Следва да се отбележи, че липсата на такова становище по делото не обосновава незаконосъобразност на решението, доколкото то е постановено по реда на чл. 70, ал. 1 ЗУБ - в ускорено производство, а в този случай съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ то не се изисква. Жалбоподателят е пълнолетно лице и не се ползва от временна закрила, поради което по отношение на него не са налице пречките по чл. 71 ЗУБ за разглеждане на молбата му в този вид производство. На следващо място, установява се и че е проведено интервю от компетентен интервюиращ орган, отразено в нарочен протокол, преведен на интервюираното лице от преводач на разбираем за него арабски език и подписан от всички участници. Както се посочи по-горе, в законоустановения срок интервюиращият орган е разгледал молбата, като първо е извършил преценка за предоставяне на статут на бежанец, а след това и преценка за предоставяне на хуманитарен статут, обективизирана в процесното Решение № УПХ 34/19.11.2024 г. От съдържанието му не се установява административният орган да е пропуснал да изследва заявените от молителя факти от бежанската му история, свързани с неговото лично положение. Напротив, всички те, както и ситуацията в държавата му по произход, са подробно обсъдени и анализирани, поради което направените в тази връзка от жалбоподателя оплаквания не могат да бъдат споделени.

Според настоящия състав оспореното решение не противоречи на материалноправни разпоредби на закона и е в съответствие с неговата цел.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. В съдебната практика се приема, че за да е основателно, опасението трябва да е стъпило на конкретни събития, лично касаещи чужденеца (така в Решение № 8126 от 15.06.2018 г. по адм. д. № 11069 /2017 г., Решение № 7442 от 5.06.2018 г. по адм. д. № 12103/2017 г. на ВАС и др.), както и че то следва да е било насочено към самия кандидат за бежански статут, а не да е поначало съществуващо в страната, от която той идва – Решение № 7256 от 01.06.2018 г. по адм. д. № 4261/2018 г. на ВАС. Ето защо наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Нещо повече, той изрично е заявил, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната на произход С.. От друга страна жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти. В този ред на мисли, страхът му от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, не може да се приеме като обоснован. Тук е уместно да се отбележи и че когато едно лице е бежанец и бяга от страната си на произход поради някакво преследване, то логично е то да остане в първата сигурна държава за него, каквато в настоящия случай се явява Турция, след което да се завърне в родината си. Поради това и предвид изложената и установена хронология на събитията в бежанската история на оспорвания следва обоснованият извод, че той е влезнал в Република България само поради икономически причини, и по-конкретно поради търсене на по-добър живот, което е напълно оправдана житейска реакция, но не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В този смисъл са Решение № 6635 от 03.06.2020 г. по адм. д. № 3067/2020 г., Решение № 3236 от 27.03.2023 г. по адм. д. № 7072/2022 г. на ВАС и др. Освен това член на семейството няма признат в Република България статут на бежанец, което

изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането на молителя за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Това е така, защото в настоящата хипотеза не се твърди, а и не се установява от събраните по делото доказателства, в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Административният орган е извършил правилна преценка и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, които са приложими при по-обща опасност, а именно тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Същите са формулирани като условия за предоставяне на субсидиарна закрила и в отменения чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (аналогичен и в действащата Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година). Съгласно задължителното му тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/07 на СЕС съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Т. съществуване може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Тази концепция за "пълзящата скала" кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧОС, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

В съответствие с информацията относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С., съдържаща се в представената по делото справка вх. ЦУ-02 – 31/15.10.2024 г. на Директора на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС, административният орган не е приел, че чужденецът е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността му на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Предвид информацията, че ситуацията в С. не е до границите на мащабен въоръжен конфликт и поради липсата на тежки заплахи във връзка с такъв, не били

установени и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Настоящият съдебен състав намира, че тези изводи на административния орган са правилни и съответни на събраните по делото доказателства. От приетата и неоспорена справка на Директора на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС, както и от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю, може обосновано да се заключи, че на територията на С. няма въоръжен конфликт, при който насилието може да се разпростира към цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, а дори и да има отделни сблъсъци, те не обхващат цялата страна. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно чл. 21, т. 6 и т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекция "Международна дейност" събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, и изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно приетата по делото справка е издадена от компетентен държавен орган в кръга на правомощията му по установените форма и ред, поради което представлява официален свидетелстващ документ и се ползва с материална доказателствена сила, т.е. тя обвързва съдът да приеме, че при извършената от издателят ѝ проверка са установени именно фактите, които са удостоверени в тях.

Накрая, липсват данни за наличието на обстоятелствата, предвидени в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ.

В заключение може да се обобщи, че с оглед липсата на условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 ЗУБ и че чужденецът се позовава на обстоятелства, които са извън предмета на този закон, и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, то законосъобразно молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на търсещия международна закрила е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл. 92 ЗУБ на страните не се дължат разноски в настоящото производство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН], по настоящем в Помещение от затворен тип (ПЗТ) - Б. към РПЦ - С. на ДАБ при МС [населено място], [улица], срещу Решение № УПХ 34/19.11.2024 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 и във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от Закона за убежището и бежанците, е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване.